

On Advertising and the Public Character of the Right of Pledge

Ioana-Cristina PANȚU¹

Abstract: According to art.186 of Law no.71/2011 for the implementation of Law no. 287/2009 regarding the Civil Code, by 'pledge' is meant all real movable guarantees that need the debtor to be dispossessed of the asset affected by the guarantee, regardless of the time and legal basis of their establishment, so that any movable guarantee with dispossession constitutes a pledge. Thus, the pledge presupposes the possession of the asset by the pledge creditor, but this ownership can be exercised through a third party, and in this case, it is necessary to distinguish between advertising and public character, the two being fulfilled under different conditions (the performance of the advertising formalities not being equivalent to the exercise of the precarious detention in public). Also, the condition of the debtor's consent must be met in terms of the exercise of the material control through a third party, which can take different forms, as the transfer of the asset into the hands of the third party takes place at the conclusion of the pledge contract or it is subsequent to it, considering the actual nature of the contract in question. In addition, for the particular situation of the pledge established on sums of money, the legislator uses the term 'perfecting', which is not to be confused with advertising, but, in this situation, the establishment formalities are the same as for advertising, which leads to the conclusion of the need to amend art. 2482 para. (3) Civil Code.

Keywords: pledge; advertising; public character; possession exercised through a third party

JEL Classification: K19

I. Gajul este o garanție ce conferă titularului dreptul de a deține bunul gajat până la stingerea creanței garantate, de a-l valorifica în caz de neexecutare a obligației și de a fi satisfăcut cu preferință (art. 2327 Cod civil) din prețul acestuia (Vișinoiu, 2021, p. 2680). Potrivit art. 186 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a

¹ "Alexandru Ioan Cuza" Police Academy, Faculty of Police, Romania, Address: Aleea Privighetorilor 1-3, Bucharest 014031, Romania. Corresponding author: pantuioana@gmail.com.

Legii nr. 287/2009 privind Codul civil¹, prin „gaj” se desemnează toate garanțiile reale mobiliare care necesită deposedarea debitorului de bunul afectat garanției, indiferent de momentul și de temeiul juridic al constituirii lor (Terzea, 2014, p. 1257). Pe cale de consecință, orice garanție mobilă cu deposedare constituie gaj.

Astfel, gajul este o garanție reală mobilă care presupune deposedarea debitorului de bunul grevat și care conferă titularului atât un drept de urmărire, cât și un drept de preferință (Pop, Vidu & Popa, 2012, p. 847).

Potrivit art. 2480 Cod civil, gajul poate avea ca obiect bunuri mobile corporale sau titluri negociabile emise în formă materializată. Titlul negociabil sau de valoare este un înscris constatator al unui drept real sau de creanță, ce încorporează respectivul drept, titlul fiind indispensabil pentru realizarea dreptului (Cărpenaru, 2009, pp. 626-630), motiv pentru care precizarea că titlul respectiv trebuie emis în formă materializată are caracter tautologic (Moise, 2021, p. 2918).

Aceasta deoarece gajul presupune deposedarea debitorului, fapt care este posibil numai în cazul bunurilor mobile susceptibile de stăpânire materială, el neputând purta, ca regulă, asupra bunurilor corporale. Garantarea obligațiilor cu bunuri corporale, în principiu, se poate realiza doar prin ipotecă mobilă (Moise, 2021, p. 2917). Dar, din coroborarea art. 902 alin. (2) pct. 15 cu art. 2328 Cod civil rezultă că, în măsura în care este încorporată într-un titlu negociabil emis în formă materializată, și o creanță poate face obiect al gajului (Moise, 2021, p. 2917).

II. Potrivit art. 2481 Cod civil, constituirea gajului se face prin remiterea bunului sau titlului către creditor sau, după caz, prin păstrarea acestuia de către creditor, cu consimțământul debitorului, în scopul garantării creanței, iar în cazul titlurilor negociabile se constituie, pentru titlurile nominative sau la purtător, prin remiterea acestora, iar pentru titlurile la ordin, prin andosarea acestora, în scop de garanție, mențiunea de pe titlu având rolul de a nuanța remiterea sau andosarea ca fiind efectuată în scop de garanție (Rizoiu, 2006, pp. 109-113 și 204-206).

Prin gaj se înțelege atât garanția reală, cât și contractul prin care garanția omonimă ia naștere.

Gajul este o garanție convențională, care presupune consimțământul debitorului și creditorului, accesorie unei creanțe, urmând soarta acesteia. Cu toate acestea, chiar dacă în materia cesiunii de creanță regula generală este dată de transferul drepturilor de de garanție și a tuturor celorlalte accesorii ale creanței cedate către cesionar [art. 1568 alin. (1) Cod civil], cedentul nu poate să predea cesionarului, fără acordul constituitorului, posesia bunului luat în gaj, iar dacă cel care a constituit gajul se opune, bunul gajat rămâne în custodia cedentului [art. 1568

¹ Publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011, cu modificările și completările ulterioare.

alin.(2) Cod civil]. S-a arătat (Rizoiu, 2006, pp. 109-113 și pp. 204-206) că, în cazul în care bunul a fost remis cesionarului în pofida opoziției constituitorului, creditorul nu va putea beneficia de efectul de publicitate oferit detenției, potrivit art. 2482 Cod civil.

Gajul este o garanție indivizibilă [art. 2493 alin.(1) Cod civil]. Astfel, chiar dacă datoria este divizibilă, garanția poartă asupra bunurilor până la plata integrală a obligației garantate, însă indivizibilitatea este de natura, nu de esența gajului, ceea ce presupune că părțile pot conveni în sens contrar (Alexandresco, 1926, p. 534; Ciutacu, 2006, p. 473). În caz de executare parțială, debitorul „răspunde de executarea contractului în toate amănuntele lui. În virtutea acestui principiu, partea nu este în drept să ceară nici restituirea garanției, nici reducerea garanției” (Hamangiu & Georgean, 1998, p. 168).

Moștenitorul debitorului, plătind partea din datorie care îi revine, nu poate cere partea sa din bunul grevat cât timp obligația nu este stinsă în întregime, iar moștenitorul creditorului gajist, primind partea din creanță care îi revine, nu poate remite bunul grevat în dauna celorlalți moștenitori care nu au fost plătiți [art. 2493 alin.(2) și(3) Cod civil]. Astfel, indivizibilitatea are în vedere atât latura activă, cât și cea pasivă a obligației garantate (Moise, 2021, p. 2932).

Potrivit art. 2483 Cod civil, deținerea bunului de către creditorul gajist trebuie să fie publică și neechivocă, iar atunci când față de terți se creează aparența că debitorul deține bunul, gajul nu poate fi opus acestora.

Creditorul gajist este un detentor precar, față de toate celelalte subiecte de drept [art. 918 alin. (1) lit. a) Cod civil], detentor care este titularul unui drept real. Acest drept presupune deținerea bunului, de la momentul deposedării posesorului fiind îndeplinită, în principiu, condiția publicității. Din moment ce, potrivit art. 2482 Cod civil, deținerea bunului marchează, în principiu, îndeplinirea publicității, această stăpânire trebuie să fie publică și neechivocă, respectiv să poată fi ușor cunoscută de către terți și din modul de materializare să rezulte exercitarea unui drept de gaj, nu a altui drept (Rizoiu, 2006, pp. 197-212). Aceasta trebuie „să fie îndestul de aparentă și de notorie pentru ca terții să fie vestiți că debitorul e desesizat, și că lucrul amanetat nu mai face parte din activul său liber” (Cantacuzino, 1998, p. 538).

În cazul în care deținerea se exercită prin intermediul unui terț, potrivit art. 2484 Cod civil, aceasta asigură opozabilitatea gajului doar din momentul în care a primit înscrisul constatator al gajului. S-a concluzionat (Moise, 2021, p. 2923) că „existența în mâinile creditorului gajist a înscrisului constatator este necesară inclusiv în contextul publicității deținerii sale”, aceasta putând fi calificată drept „un element structural al unei detenții neechivoce, fiindcă aceasta din urmă se poate proba prin respectivul înscris”. Numai că publicitatea și caracterul public

sunt două noțiuni distincte. Publicitatea se realizează în condițiile art. 2482 Cod civil, fie prin deposedare, fie prin înscrierea gajului la arhivă, respectiv prin deținerea sumelor de bani ori prin remiterea sau andosarea titlurilor negociabile, după caz, dar apreciem că aceasta nu echivalează cu o deținere publică care trebuie să fie continuă, pe toată durata existenței gajului. Mai mult, lipsa caracterului public, chiar dacă au fost respectate condițiile inițiale de publicitate impuse de art. 2482 Cod civil, va atrage inopozabilitatea gajului valabil constituit atunci când față de terți se creează aparența că debitorul deține bunul. Numai atunci când publicitatea s-a realizat prin înscrierea gajului la arhivă ori prin andosarea titlurilor negociabile, se poate afirma că este îndeplinită și condiția caracterului public prevăzută de art. 2483 Cod civil, iar gajul va fi opozabil terților deoarece această, cu diligența necesară, vor putea consulta arhiva, respectiv titlul negociabil.

Deținerea bunului de către terț, fiind tot o formă de exercitare a gajului, trebuie, pentru identitate de rațiune, să fie publică și neechivocă, dar, din caracterul neechivoc, trebuie să rezulte în mod clar faptul că ea se realizează de către terț pentru creditor, legea impunând pentru aceasta predarea înscrisului constatator al contractului de gaj (Moise, 2021, p. 2923).

Din formularea art. 2484 Cod civil rezultă că deținerea prin intermediul terțului presupune pe lângă acordul creditorului („creditorul poate”), manifestat prin remiterea bunului în mâinile terțului, și pe cel al debitorului, în lipsa acestuia gajul stingându-se în condițiile art. 2485 alin. (1) Cod civil. Cum textul de lege nu impune vreo formă de materializare a acestui acord, apreciem că simpla tăcere a debitorului ca urmare a informării de către creditor cu privire la intenția sa de a-și exercita acest drept de opțiune constituie consimțământ, iar refuzul său de a consimți ar trebui să îmbrace forma expresă. Practic, datorită faptului că regula în materie o constituie deținerea bunului de către creditorul gajist, în măsura în care constituirea gajului s-a făcut prin remiterea bunului de către debitor în mâinile creditorului, exercitarea detenției prin intermediul unui terț, intervenită ulterior constituirii gajului reprezintă un caz de modificare a contractului de gaj. Astfel, suntem în situația în care creditorul, informându-l pe debitor cu privire la acest fapt, îi face acestuia o ofertă de a contracta, care trebuie, potrivit regulilor generale în materie să fie expresă [art. 1182 alin.(2) coroborat cu art. 1888 Cod civil], iar acceptarea tacită rezultă din împrejurări [art. 1196 alin.(2) Cod civil].

În măsura în care condițiile de mai sus sunt îndeplinite dar nu are loc predarea înscrisului constatator al gajului, gajul este inopozabil, cu excepția cazului în care este înscris la arhivă, sau publicitatea s-a realizat prin andosarea titlului negociabil. Pe cale de consecință, în cazul celorlalte modalități de realizare a publicității impuse de art. 2482 Cod civil, atunci când la nașterea dreptului de gaj părțile ca

deținerea să se facă prin intermediul unui terț, publicitatea este condiționată și de întocmirea unui înscris constatator care este predat terțului.

Având în vedere faptul că remiterea bunului sau titlului către creditor constituie o condiție de validitate a contractului de gaj, „deținerea bunului de către un creditor prin intermediul unui terț reprezintă singura modalitate în care poate exista un concurs între mai mulți creditori gajiști (Hamangiu, Rosetti-Bălănescu & Băicoianu, 1998, 657), sub condiția ca terțul deținător să fie comun și, evident, să existe acordul debitorului” (Moise, 2021, p. 2924).

Deținerea bunului prin intermediul unui terț, mai ales în ipoteza în care aceasta nu este concomitentă deposedării debitorului (bunul este deținut inițial de către creditor), trebuie delimitată de stingerea gajului ca urmare a desesizării voluntare a creditorului în condițiile art. 2494 coroborat cu art. 2428 alin.(2) lit. e) Cod civil, formă de manifestare a renunțării la drept (Pop, Vidu & Popa, 2012, p. 850).

În ce privește art. 2485 alin. (1) Cod civil care reglementează conservarea gajului, s-a arătat (Moise, 2021, p. 2924) că, „fiind vorba de o cauză de preferință care nu rezultă din calitatea creanței, ci din afectarea convențională a unui bun determinat spre garanția specială a unei creanțe oarecare, numai deposedarea debitorului și detenția reală pot conferi creditorului o garanție specială și o preferință asupra bunului, pe care natura creanței sale nu va avea putere să i le confere” (Cantacuzino, 1998, p. 539).

Se remarcă faptul că norma cuprinsă în art. 2494 Cod civil trimite la regulile privitoare la publicitatea, prioritatea, executarea și stingerea ipotecilor mobiliare, astfel că normele speciale din materia gajului se completează cu cele stabilite pentru ipotecile mobiliare. Cum norma indicată nu face referire și la constituirea ipotecilor mobiliare, art. 2481 Cod civil constituie „cadru general al nașterii dreptului de gaj” iar gajul nu se va putea extinde asupra produselor bunului gajat precum în cazul ipotecii mobiliare (art. 2392 Cod civil), motivându-se că „acest aspect ține tot de planul constituirii garanției” (Moise, 2021, p. 2932). Numai că în materia gajului art. 2488 Cod civil dispune că „în lipsă de stipulație contrară, creditorul predă debitorului fructele naturale și industriale” și va imputa „fructele civile mai întâi asupra cheltuielilor făcute, apoi asupra dobânzilor și, la urmă, asupra capitalului”. Astfel că extinderea gajului nu va opera de drept asupra fructelor ci numai în baza acordului părților („stipulație contrară”), trebuind să fie stabilite în mod detaliat condițiile și proporția în care urmează a se reduce creanța garantată în urma culegerii acestor fructe (art. 2488 coroborat cu art. 2494 și 2395 Cod civil).

Potrivit art. 2494 Cod civil ordinea de prioritate este dată de regulile din materia ipotecilor imobiliare (art. 2420 și 2423-2425 Cod civil), aplicabile în mod corespunzător. Astfel, în concursul dintre creditorii gajiști, posibilă în cazul

deținerii prin intermediul unui terț, prioritatea este dată de ordinea înscrierii în arhivă sau a constituirii. Potrivit art. 2423 Cod civil, creditorul a cărui ipotecă este înscrisă în arhivă este preferat creditorului gajist, chiar dacă acesta a obținut deținerea bunului ipotecat anterior înscrierii ipotecii.

În concursul dintre gaj și privilegii, au prioritate creanțele privilegiate asupra unor bunuri mobile, prevăzute la art. 2339 (art. 2342 Cod civil). Trebuie precizat că este posibil numai concursul dintre gaj și privilegiul vânzătorului neplătit pentru prețul bunului mobil vândut unei persoane fizice [art. 2339 alin. (1) lit. b) Cod civil], deoarece în cazul creanței celui care exercită un drept de retenție, atât timp cât acest drept subzistă, nu poate fi îndeplinită condiția remiterii bunului către creditor impusă de art. 2481 Cod civil.

Potrivit prevederilor art. 2494 coroborat cu art. 2431 Cod civil, contractul de gaj valabil încheiat este titlu executoriu, creditorul putând opta între procedurile enumerate de art. 2435 lit. a) și b) Cod civil, cu respectarea art. 2432 Cod civil, în cazul în care gajul este constituit asupra unor bunuri mobile corporale. În acest caz trebuie avute în vedere prevederile art. 638 NCPC, din care rezultă că numai în cazul în care gajul este constat printr-un înscris ne putem afla în prezența unui asemenea titlu executoriu.

În situația care gajul poartă asupra unor titluri negociabile în formă materializată este posibilă aplicarea regulilor de la art. 2464 Cod civil (Moise, 2021, p. 2933).

În orice caz, orice clauză [„contract pignorativ” (Alexandresco, 1926, pp. 532-533)] potrivit căreia, pentru a garanta executarea obligației debitorului său, creditorul își rezervă dreptul să devină proprietarul irevocabil al bunului sau să dispună de acesta fără formalitățile impuse de lege se consideră nescrisă (art. 2433 Cod civil), însă creditorul va putea deveni proprietarul bunului ce face obiectul garanției în condițiile art. 2460-2463 Cod civil.

Cum gajul ia naștere numai pe cale convențională, acordul părților trebuind să fie însoțit, de regulă, de remiterea bunului sau titlului către creditor, pentru formarea valabilă a acestuia, contractul de gaj este real [art. 1174 alin. (4) Cod civil].

Tradițiunea bunului și în cazul contractului de gaj constituie o condiție de validitate și nu un efect al contractului, ea duce la nașterea drepturilor și obligațiilor părților, înțelegerea părților constituind doar o promisiune de a contracta în temeiul căreia promitentul se obligă a contracta prin remiterea efectivă a lucrului (Pop, 2009, p. 119). Pe cale de consecință, remiterea putând avea ca obiect numai bunuri prezente, bunurile viitoare nu pot face obiectul unui gaj (Alexandresco, 1926, p. 526), o eventuală convenție între părți având valoare de promisiune de gaj (Hamangiu, Rosetti-Bălănescu & Băicoianu, 1998, 652; Aynès &

Crocq, 2009, p. 231), chiar dacă art. 1228 Cod civil permite, ca regulă generală, încheierea de contracte ce au ca obiect bunuri viitoare.

În situația în care bunul se află deja în stăpânirea creditorului la momentul, el îl poate păstra, dacă există acordul debitorului în sensul constituirii gajului [art. 2481 alin.(1) Cod civil]. Când gajul are ca obiect titluri negociabile, el se constituie prin remiterea titlului nominativ sau la purtător sau prin andosarea titlului la ordin, în scop de garanție [art. 2481 alin.(2) Cod civil].

Fiind un contract real, încheierea valabilă a contractului de gaj nu este condiționată de întocmirea unui înscris, indiferent de valoarea creanței garantate (Pop, Vidu & Popa, 2012, 847), însă pentru părțile își pot însoțesc manifestarea de voință și remiterea bunului cu un înscris, contractul rămânând real, ele asigurându-și, în acest mod, doar un mijloc de probă, potrivit art.1242 alin.(2) Cod civil.

În cazul în care bunul se află în stăpânirea creditorului, gajul se poate constitui și prin schimbarea titlului de retenție, dacă cel care este constituitor [art. 149 alin. (1) din Legea nr.71/2011) - debitorul - își dă consimțământul. S-a afirmat (Moise, 2021, p. 2918) că, „întrucât natura juridică a drepturilor diferă, ipoteza trebuie delimitată de cea a constituirii unui drept de retenție pe cale convențională”, numai că, în cazul dreptului de retenție, contractul, numai prin excepție, constituie izvor al acestuia și aceasta numai când legea exclude aplicarea dreptului comun prevăzut de art. 2495 Cod civil. Deoarece art. 2484 Cod civil permite ca retenția creditorului să fie exercitată prin intermediul unui terț, cu acordul debitorului, nimic nu împiedică ca predarea să se facă direct în mâinile terțului, aceasta constituind îndeplinirea condiției de validitate reclamată de art. 2481 alin.(1) Cod civil. Însă această remitere trebuie să fi făcută cu intenția de a da naștere dreptului de gaj al creditorului (Alexandrescu, 1926, p. 525), în caz contrar ea având o altă semnificație juridică.

Contractul de gaj este un contract unilateral, deoarece dă naștere la obligații doar în sarcina creditorului (art. 2487 Cod civil), cu titlu oneros, fiecare dintre părți urmărind procurarea un avantaj în schimbul obligațiilor asumate, și, ca regulă, accesoriu, însoțind contractul care a dat naștere creanței garantate.

Obligația garantată poate fi pură și simplă, simplă, afectată de modalități (art. 1396 Cod civil), prezentă sau viitoare, complexă sau nu. Garanția este indivizibilă, dar părțile se pot înțelege ca acesta să privească numai o parte a obligației garantate.

Contractul de gaj dând naștere la obligații în sarcina creditorului (obligațiile unui administrator al bunului altuia însărcinat cu administrarea simplă) dar și la un drept real accesoriu asupra bunului obiect, creditorul trebuie să aibă capacitatea deplină de exercițiu [art. 792 alin. (4) coroborat cu art. 2487 Cod civil], iar debitorul

capacitatea de a dispune de bun, deci capacitatea deplină de exercițiu, la care se adaugă autorizările necesare, după caz.

III. Publicitatea gajului este reglementată de norma specială din 2482 Cod civil, însă art. 2494 Cod civil face trimitere la regulile din materia ipotecilor mobiliare și în privința acestei publicități. Doctrina (Moise, 2021, p. 2932) a afirmat justificat faptul că art. 2494 Cod civil are în vedere în realitate perfectarea ipotecilor mobiliare, noțiune distinctă de publicitate, ceea ce duce la aplicarea corespunzătoare, în materia gajului, a art. 2409 alin. (1) și (3) Cod civil. Motivele care au dus la această concluzie constau în aceea că specificitatea gajului împiedică o constituire acestuia asupra unui cont iar instrumentele financiare pot fi transferate prin simpla înregistrare în registrele care o deservește (art. 2411 Cod civil) ceea ce înseamnă că de regulă, valorile care se tranzacționează pe o piață organizată nu presupun titluri în formă materializată (Rizoiu, 2006, p. 112).

În cazul bunurilor mobile corporale, deținerea acestora, urmare a deposedării debitorului, asigură publicitatea gajului, pentru că prin această măsură terții pot cunoaște că bunul este grevat (Hamangiu, Rosetti-Bălănescu & Băicoianu, 1998, p. 652; Zlătescu, 1970, p. 153). Pentru alte bunuri mobile corporale decât sumele de bani, publicitatea se poate realiza și prin înscrierea gajului la Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare.

Publicitatea gajului asupra sumelor de bani se realizează *numai* prin deținerea acestora [art. 2482 alin.(2) Cod civil], însă, potrivit art. 188 din Legea nr.71/2011, deținerea se poate realiza și prin intermediul controlului unic sau comun al unei casete de valori în care se află depozitate sumele de bani. Astfel, înscrierea la arhivă a gajului asupra sumelor de bani nu asigură publicitatea acestuia (Moise, 2021, p. 2921), apreciindu-se că terții nu ar putea fi induși în eroare de lipsa acesteia datorită faptului că cei care utilizează asemenea înscrisuri sunt familiarizați cu formalitățile specifice de transfer și cu cele privitoare la constituirea gajului prevăzute de art. 2481 alin. (3) Cod civil (Rizoiu, 2006, p. 205). Această normă folosește termenul „perfectare” și având în vedere normele din materia ipotecii imobiliare potrivit cărora acesta nu se confundă cu publicitatea, apreciem, alături de alți autori (Moise, 2021, p. 2922) că, așa cum indică și denumirea marginală a art. 2482 Cod civil, este vorba despre publicitatea gajului, iar formalitățile de constituire sunt aceleași și pentru publicitate, motiv pentru care propunem modificarea alin. (3) în sensul „Publicitatea gajul asupra titlurilor negociabile se realizează prin însăși constituirea sa în condițiile art. 2481 alin. (2)”.

Bibliografie

- Alexandresco, D. (1926). *Principiile dreptului civil român/The principles of Romanian civil law*. Vol. IV. Bucharest: Tipografia Curții Regale.
- Aynès, L. & Crocq, P. (2009). *Les sûretés. La publicité foncière/Insurance. Advertisement Fees* (4e edition). Paris: Defrenois.
- Cantacuzino, M.B. (1998). *Elementele dreptului civil/ The elements of civil law*. Bucharest: All Educațional.
- Cărpenaru, St.D. (2009). *Tratat de drept comercial român/ Romanian commercial law treaty*. Bucharest: Universul Juridic.
- Ciutacu, Fl. (2006). *Garanțiile de executare a obligațiilor. Garanțiile personale și garanțiile reale/ Guarantees of performance of obligations. Personal guarantees and real guarantees*. Bucharest: Themis Cart
- Hamangiu, C. & Georgean, N. (1998). *Codul civil adnotat/ The annotated civil code*. Vol. IV. Bucharest: All
- Hamangiu, C., Rosetti-Bălănescu, I. & Băicoianu Al. (1998). *Tratat de drept civil român/Treaty of Roman civil law*, Vol. II. Bucharest: All
- Moise, A.-A. (2021). *Gajul/Pledge*. In Baias, Fl., Chelaru, E., Constantinovici, R. & Macovei, I. (coordonatori). *Noul Cod civil. Comentariu pe articole. Art.1-2664/ The new Civil Code. Comment on articles. Art. 1-2664* (3rd Ed.). Bucharest: C.H. Beck.
- Pop, L. (2009). *Tratat de drept civil. Obligațiile, Vol. II. Contractul/ Civil law treaty. Obligations, Vol. II. The contract*. Bucharest: Universul Juridic.
- Pop, L., Vidu, S.I. & Popa, I.F. (2012). *Tratat elementar de drept civil. Obligațiile/ Elementary treaty on civil law. Obligations*. Bucharest: Universul Juridic
- Rizoiu, R. (2006). *Garanții reale mobiliare. Legislație comentată și adnotată/ Real securities. Legislation commented and annotated*. Bucharest: Universul Juridic.
- Terzea, V. (2014). *Noul Cod civil adnotat/The New Annotated Civil Code* (2nd Ed.), Vol. II, Bucharest: Universul Juridic.
- Vișinoiu, B. (2021). *Privilegiile și garanțiile reale. Dispoziții generale/The real privileges and guarantees. General dispositions*. In Baias, Fl., Chelaru, E., Constantinovici, R. & Macovei, I. (coordonatori). *Noul Cod civil. Comentariu pe articole/The new Civil Code. Comment on articles Art.1-2664*. 3rd Ed. Bucharest: C.H. Beck.
- Zlătescu, V.D. (1970). *Garanțiile creditorului/Lender's guarantees*. Bucharest: Editura Academiei.